

Een Keuze.

Een teer licht droomt de lucht door. Het geel is vervaagd tot wondersprokige licht-siddering, die zilverig-grauw uitdooft den horizont langs.

Nu heeft ze alles gelezen. Een mooie brief was het weer. Nog trillert het in haar van blijde genoegens. Gelukkig is ze met hem, den flinken jongen, haar lieven durver. Heerlijk is alles; hij komt haar halen, en gauw all!

Blij lacht ze, de groote koelblauwe oogen schitterend de invloeiende duisternis toe. Leunend de kleine rechterhand op 't raam-kozijn, met de linker zenuwachtig-splend den brief befladderend. Wonderlijk lichte verschijning van blijde liefde in 't leven stond ze bij het raam in onbewusten staar naar het smeltend teere licht. Donker bevlokt lag de kamer achter haar, met ongewisse glinsteringen van glanzige stoelruggen en plasserige plekje kopjes-wit. Als ingehouden stilte rustte in de kamer. Riek alleen stond stom-sprekend in de volle zachte lichtomglijding. Haar hooge verrassingsblijdschap trok terug, en liefde van goed-zijn-zoo dreef er nog.

Al bijna een jaar had ze hem niet gezien, alleen zijn portret kunnen bekijken. Hij zal wel veranderd zijn, misschien is hij nog steviger geworden, met grooter snor en bruiner gezicht. Zoo stil als ze nu stond, was ze met hem zoo vaak geweest, als zij dicht tegen hem aanleunde. Dan had hij haar gestreeld, heel stil en zacht over de haren, en haar handen. Zijn hoofd was dan wat voorovergebogen. En dan zei hij niets. Nu moest hij óók zoo bij haar wezen, 't zou heerlijk zijn, nu 't buiten zoo kalm was: 't land blond onder den dauw, alles in neerglijdende donkerte, een paar koeien, zwarte plekje boven het bedauwde land uit, den kop traag gebogen.

Kwam hij nu maar hier! En uit haar zoo leed- zoo lief-bedrukte borst, snikte ze even van verlangen, angstig, nu ze in de avond-stilte alléén moest zijn. — 't Zou misschien nog wel twee jaren duren. — 't Was wel voor haar, dat hij weg was, maar toch zoo verdrietig!

„Kom, Riek, laat 'k nou maar licht maken.”

En ketting-krakend knarste moeder de lamp omlaag en streek er met de laaiende lucifer een traag verrijzende vlam in.

II.

Hel viel het licht in groote plakken op de ronde tafel, waarover bruin het zeil kleurde. Slechts de witte melkkan kaatste glimmend in dien rooden schijn-neerslag; kopjes en suikerpot — in 't midden — druilden vuil-wit weg in den donkeren schijn, die, door den klam-dikken ballon gezogen, moeilijk de verdere kamerdingen zocht: de wanden, weggeweken, in ondoorzienlijke duisternis, stoelen en vloerdonkering, slechts te raden.

Vrouw Siebels schildte er aardappelen: vlug met haar bewegelijke witte vingers den aardappel om-en-omme draaiend, dat hij er naakt-blank onderuit kwam en ze hem „plok” in den pot klokte.

Riek, dicht bij de tafel, dat de volle licht-gloed op haar handen plonsde, verstelde haar kleeren. Ze was nog in blijheid om den ontvangen brief, met haar gedachten zat ze zoo lekker knus, aldoor bij hem. 't Was stil in haar, met een zacht gesuis van liefde als vaart door weemoedig grijs-groen boomgeblaart. Altijd diezelfde gedachte streed in haar: bij hem zijn, bij hem. En ze zag geen voldoening voor haar verlangen. Hij kwam niet, nog lang niet. — Dat ze zoo heel hevig naar hem verlangde, wilde ze niet schrijven. Zou hij er niet bôos om worden, dat ze niet zóó sterk was, zijn afwezigheid, en juist vóór haar, te kunnen dulden!

Maar nu had ze weer iets van hem: letters, die hij had geschreven, papier, waarop zijn hand had gelegen en zijn oogen naar hadden gekeken, en de enveloppe, die hem langs zijn snor gegleden was bij 't dichtlakken. Dat was weer heerlijk. Daar kon ze weer een paar weken haar gewone leventje op wegdroomen: overdag op 't atelier, flitsend-snel goedstoppen onder de zwaai-vliegende machine, onder een stommelend gedruisch als van aanrollende aardbeving, en 's avonds hier bij moeder, wat helpend, meer die troostend om ziekte en ruwheid van Loo, haar grooten broer.